

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa neljään kanneperusteeseen.

- 1) Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu olennaisten muotomääräysten rikkomiseen riidanalaisen päätöksen tiedoksiannon epätäydellisyyden vuoksi.
 - Riidanalaista päätöstä ei SEU 1 artiklan 2 kohdan, SEUT 15, 296 ja 298 artiklan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 42 ja 47 artiklan vastaisesti ole annettu kantajalle tiedoksi täydellisenä. Ilmoittamatta jätettyjen tietojen tunteminen on päätöksen olennaisena osana välttämätöntä laskentaperusteiden ymmärtämiseksi ja tarkistamiseksi.
- 2) Toinen kanneperuste, joka perustuu olennaisten muotomääräysten rikkomiseen riidanalaisen päätöksen perustelujen puutteellisuuden vuoksi.
 - Riidanalainen päätös ei täytä SEUT 296 artiklan 2 kohdan ja perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan c alakohdan mukaista perusteluvollisuutta, koska siinä ei ilmaista laskelmien perusteita eikä niiden yksityiskohtia. Vastaajan harvintavallan osalta ei ole selvitetty, mitä arviointoja vastaaja on tehnyt ja millä perusteilla.
- 3) Kolmas kanneperuste, joka perustuu olennaisten muotomääräysten rikkomiseen kuulematta jättämisen ja kuulluksi tulemistä koskevan oikeuden loukkaamisen vuoksi.
 - Kantajalle ei perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan a alakohdan vastaisesti ole varattu tilaisuutta tulla kuuluksi ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä eikä ennen kyseiseen päätökseen perustuvan rahoitusosuutta koskevan ilmoituksen antamista.
- 4) Neljäs kanneperuste, joka perustuu riidanalaisen päätöksen oikeusperustana olevan delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 oikeudenvastaisuuteen.
 - Neljännen kanneperusteen yhteydessä kantaja katsoo, että delegoidun asetuksen 2015/63 ⁽¹⁾ 4–7 ja 9 artiklassa ja liitteessä I — joihin riidanalainen päätös perustuu — luodaan rahoitusosuuksien vahvistamista varten järjestelmä, joka ei ole läpinäkyvä, joka on ristiriidassa perusoikeuskirjan 16, 17 ja 47 artiklan kanssa ja jolla ei turvata perusoikeuskirjan 20 ja 21 artiklan ja suhteellisuusperiaatteen ja oikeusvarmuuden periaatteen noudattamista. Neljänteen kanneperusteeseen vedotaan toissijaisesti myös direktiivin 2014/59/EU ⁽²⁾ ja asetuksen (EU) N:o 806/2014 ⁽³⁾ niiden säännösten osalta, joilla sitovasti säädetään delegoidulla asetuksella 2015/63 täytäntöön pannusta rahoitusosuusjärjestelmästä — joka on kantajan näemyksen mukaan yhteensopimaton unionin oikeuden edellä mainittujen perusoikeuksien ja perusarvojen kanssa.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annettu komission delegoitu asetus (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44).

⁽²⁾ Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190).

⁽³⁾ Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismien ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1).

Kanne 8.7.2019 — Portigon v. SRB

(asia T-481/19)

(2019/C 305/70)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Portigon AG (Düsseldorf, Saksa) (edustajat: asianajajat D. Bliesener, V. Jungkind ja F. Geber)

Vastaaja: Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB)

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan yhteiseen kriisintarkkailurahastoon suoritettavien vuoden 2019 ennakollisten vakaussuoritusmaksujen laskemisesta 16.4.2019 annetun vastaajan päätöksen (viite: SRB/ES/SRF/2019/10) kantajaa koskevilta osin
- lykkäämään asian käsittelyä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan c ja d alakohdan nojalla siihen saakka, kunnes asioissa T-365/16, T-420/17 ja T-413/18 on annettu lopullinen ratkaisu tai niiden käsittely on muutoin päätetty
- velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kahdeksaan kanneperusteeseen.

1. Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu asetuksen (EU) N:o 806/2014⁽¹⁾ 70 artiklan ensimmäisen, toisen ja kolmannen alakohdan rikkomiseen yhdessä täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2015/81⁽²⁾ 8 artiklan 1 kohdan d alakohdan, direktiivin 2014/59/EU⁽³⁾ 103 artiklan 7 kohdan ja SEUT 114 kanssa.
 - Vastaaja asetti kantajalle virheellisesti vakaussuoritusmaksun suoritusvelvollisuuden, sillä asetuksessa (EU) N:o 806/2014 ja direktiivissä 2014/59/EU ei aseteta vakaussuoritusmaksun suoritusvelvollisuutta kriisintarkkailun kohteena oleville laitoksille. SEUT 114 artiklassa kielletään vakaussuoritusmaksun periminen kantajan kaltaisilta laitoksilta.
 - Lainsäätäjää ei olisi saanut perustaa vakaussuoritusmaksun suoritusvelvollisuutta SEUT 114 artiklaan sisämarkkinayhteyden puuttumisen vuoksi. Koko unionissa yhdenmukaistetulla vakaussuoritusmaksusäännöstöllä ei helpoteta perusvapauksien käyttämistä eikä sillä korjata huomattavia kilpailunvääristymiä markkinoilta vetäytyneiden laitosten osalta.
 - Vastaaja asetti kantajalle virheellisesti vakaussuoritusmaksun suoritusvelvollisuuden, sillä laitos ei ole riskialtis, kriisintarkkailuasetuksen (EU) 806/2014 nojalla on poissuljettu eikä laitoksella ole merkitystä rahoitusjärjestelmän vakauden kannalta.
 - Kantaja ei ole vuodesta 2012 lähtien harjoittanut enää mitään uutta liiketoimintaa ja on kriisintarkkailun kohteena komission tukipäätöksen johdosta. Pääosa kantajan jäljellä olevista veloista on vakuutena toiselle oikeudenhaltijalle.
 - Delegoidulla asetuksella (EU) 2015/63⁽⁴⁾ rikotaan SEUT 114 artiklaa ja direktiivin 2014/59/EU 103 artiklan 7 kohtaa, sillä kyse on vakaussuoritusmaksun laskemisen keskeisestä osasta (SEUT 290 artiklan 1 kohdan toinen virke).
2. Toinen kanneperuste, joka perustuu Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 2 kohdan c alakohdan rikkomiseen, sillä laskentamenettelyssä ei ole mahdollista esittää täysimääräisiä perusteluja riidanalaiselle päätökselle. Laskentaa ei voida soveltaa siltä osin kuin se perustuu delegoituun asetukseen (EU) 2015/63.
3. Kolmas kanneperuste, joka perustuu perusoikeuskirjan 16 ja 20 artiklan rikkomiseen, sillä riidanalaisella päätöksellä loukataan yleistä yhdenvertaisuusperiaatetta kantajan erityistilanteen johdosta. Riidanalaisella päätöksellä puututaan lisäksi kohtuuttomasti kantajan vapauteen harjoittaa liiketoimintaa.
4. Neljäs (toissijainen) kanneperuste: joka perustuu asetuksen (EU) N:o 806/2014 70 artiklan 6 kohtaan rikkomiseen yhdessä delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 5 artiklan 3 ja 4 kohdan kanssa, sillä vastaajan olisi pitänyt vakaussuoritusmaksun suuruutta laskiessaan jättää merkityksellisten velkojen ulkopuolelle riskittömät velat.

5. Viides (toissijainen) kanneperuste, joka perustuu asetuksen (EU) N:o 806/2014 70 artiklan 6 kohdan rikkomiseen yhdessä delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 5 artiklan 3 ja 4 kohdan kanssa, sillä vastaaja laski kantajan vakausmaksun virheellisesti bruttoperusteisesti johdannaissopimusten osalta.
6. Kuudes (toissijainen) kanneperuste: joka perustuu asetuksen (EU) N:o 806/2014 70 artiklan 6 kohtaan rikkomiseen yhdessä delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 6 artiklan 8 kohdan a alakohdan kanssa, sillä vastaaja teki virheen katsoessaan kantajan uudelleenjärjestelyn kohteena olevaksi laitokseksi.
7. Seitsemäs kanneperuste, joka perustuu perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan a alakohdan rikkomiseen, sillä vastaajan olisi pitänyt kuulla kantajaa ennen riidanalaisen päätöksen antamista.
8. Kahdeksas kanneperuste, joka perustuu perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan c alakohdan sekä SEUT 296 artiklan toisen kohdan rikkomiseen, sillä vastaaja ei perustellut riidanalaisista päätöistä riittävästi.

-
- (¹) Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismiin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1).
- (²) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 yhdenmukaisista soveltamisedellytyksistä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen osalta 19.12.2014 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/81 (EUVL 2015, L 15, s. 1).
- (³) Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190).
- (⁴) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annettu komission delegoitu asetusta (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44).

Kanne 8.7.2019 — CV ym. v. komissio

(asia T-496/19)

(2019/C 305/71)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Kantajat: CV, CW ja CY (edustaja: asianajaja J.-N. Louis)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoo komission päätöksen, jolla se hylkäsi heidän 4.6.2018 esittämänsä vaatimuksen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat esittävät kolme kanneperustetta tukeakseen kannettaan, jossa vaaditaan sen komission päätöksen kumoamista, jolla hylättiin heidän vaatimuksensa sellaisten toimenpiteiden toteuttamisesta, joilla lopetetaan sen periaatteen loukkaaminen, joka koskee virkamiesten ja toimihenkilöiden ostovoiman vastaavuutta heidän asemapaikastaan riippumatta.

- 1) Ensimmäisen kanneperusteen mukaan perusteluvollisuus on laiminlyöty ja on loukattu periaatetta, joka koskee virkamiesten ostovoiman vastaavuutta heidän asemapaikastaan riippumatta. Kantajat väittävät ensiksi, että riidanalaisista päätöistä ei ole lainkaan perusteltu, minkä vuoksi he eivät voi ymmärtää päätöksen perusteltavuutta eikä unionin yleinen tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa. Kantajat katsovat toiseksi, että he hoitavat tehtäviään samoilla edellytyksillä kuin heidän